

Arrest

nr. 212 221 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse etnie. U werd op (...) geboren in het subdorp Naseri, in het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan. U woonde daar uw hele leven. U ging nooit naar school maar volgende wel vijf of zes maanden lessen in de moskee. Nadien werkte u op het land. U bent getrouwd met B. G. B. (...) en jullie hebben twee kinderen. Op een dag irriteerde u nog laat op de avond uw gronden. Onderweg naar huis zag u dat de taliban een bom aan het leggen waren vlakbij een kleine brug. De taliban verwittigden u dat u dit aan

niemand mocht vertellen, omdat ze u anders zouden doden. De dag nadien kwamen de taliban u bij u thuis zoeken, om te zien of u hen had verklikt, maar u verstopte zich. Ze zeiden tegen uw vader dat ze u zouden doden. U bleef nog twee nachten thuis en verliet dan Afghanistan. U verliet Afghanistan 15 dagen na de kleine Eid (7 juli) in 2016. U kwam aan in België op 29 maart 2017. U deed een verzoek tot internationale bescherming op 6 april 2017. Na uw vertrek heeft de taliban u nog gezocht. U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban. U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw taskara (origineel) en de taskara van uw vader (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er wordt vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud (NPO), p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de motieven voor het verzoek om internationale bescherming, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat de door u beweerde herkomst uit het district Doshi in de provincie Baghlan niet geloofwaardig is. Uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst in de jaren voor uw vertrek is namelijk dermate beperkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u daar in de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef.

U vermeldt een militaire basis in Bogai (NPO, p. 7). Deze basis staat bekend als de basis van Kelagai. Deze basis ligt erg dicht bij Naseri. U weet echter niet wie er in die basis zat, en of dat buitenlanders waren. U zag wel buitenlanders rondrijden in uw regio, maar u weet niet waar ze gestationeerd waren en of ze iets anders deden dan rondrijden. Tot september 2012 zaten de NAVO troepen van de International Security Assistance Force (ISAF) in Afghanistan gestationeerd in deze basis. Nadien werd de basis overhandigd aan het Afghaanse leger, maar bleven er nog steeds Duitse troepen gestationeerd. Dat u niet op de hoogte bent van het feit dat er vlakbij uw dorp buitenlandse troepen verblijven is erg opvallend. De basis van Kelagai werd ook meerdere keren aangevallen maar u weet niets over deze aanvallen (NPO, p. 20), enkel dat er vijf à zes jaar geleden tankers in brand werden gestoken (NPO, p. 8). Deze aanvallen op de basis in Kelagai betroffen drie raketaanvallen in januari 2014, november 2013 en oktober 2013, die moeilijk allemaal onopgemerkt aan u kunnen zijn voorbij gegaan.

U kent ook de nieuwe gevangenis die gebouwd werd na Bogai, in de richting van Pul-e-Khumri en weet dat deze vijf à zes jaar geleden gebouwd werd (NPO, p. 8) Deze gevangenis staat bekend als de Kelagai gevangenis en werd gebouwd door de Amerikanen. U weet echter niet wie de gevangenis bouwde en bent ook niet op de hoogte van incidenten die gebeurden aan de gevangenis (NPO, p. 8, 19). Eind 2013 werden er nochtans raketten op de Kelagai gevangenis afgevuurd. Enkele maanden na de aanval op de gevangenis werden er bij een operatie in Kelagai drie mensen opgepakt, waaronder een taliban commandant Mullah Kabir. Ook deze persoon kent u echter niet (NPO, p. 19).

U weet niets over een bekende of belangrijke persoon die aangevallen werd in uw regio, over mensen die aangevallen of gedood werden in een explosie (NPO, p. 19), of over een auto die op een bom of mijn reed (NPO, p. 19). Er gebeurden nochtans verschillende dergelijke incidenten in uw dorp zelf. In februari 2014 stierven er drie burgers toen hun voertuig in Kelagai op een mijn reed. In september 2014 werd het voertuig van Ashiqullah Wafa, een parlamentslid uit Baghlan, aangevallen in Kelagai. Specifiek gevraagd naar Ashiqullah Wafa, verklaart u deze persoon niet te kennen (NPO, p. 19). Nog in Kelagai werd Ghousiddin, een bekend persoon in de regio publiekelijk doodgeschoten door de taliban. In januari 2016 was er ook nog een grote operatie van de Afghaanse veiligheidsdiensten in Kelagai, waarbij vele opstandelingen gedood en gewond geraakten.

Ook op andere plaatsen in Doshi gebeurden dergelijke incidenten. De auto van een ander parlamentslid, Mohammad Azim Mohseni, werd aangevallen in Doshi. Ook de naam Mohseni zegt u niets (NPO, p. 21). Safdar Mohseni, de broer van Mohammad Azim, is echter het hoofd van de provincieraad van Baghlan. In augustus 2013 reed het voertuig van een ander parlamentslid, Ahmad Shah Ramadan, op een mijn in Piaz Qol, een gebied tussen uw dorp en het Doshi districtscentrum. U kent de Kayan vallei in Doshi maar hebt niet gehoord van een kliniek daar of iemand die er gedood werd (NPO, p. 22). In juni 2015 werd echter het hoofd van de kliniek van Kayan doodgeschoten. Dat u geen enkele van deze incidenten lijkt te kennen, ook niet die die in uw onmiddellijke omgeving gebeurden, draagt er toe bij dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw recente herkomst uit Kelagai in het district Doshi

Zelf gevraagd naar incidenten in uw regio haalt u een luchtaanval op de taliban aan waarbij drie taliban leden werden gedood, ongeveer drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan, en een bom bij de moskee. Uw uitleg over de bom bij de moskee is echter vaag en incoherent. U verklaart dat twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan er een bom dichtbij de moskee werd gezet toen u daar was voor het avondgebed. U en de andere aanwezige personen liepen bang weg. De regering kwam nadien en deed de bom weg. U wist dat er een bom was omdat de glazen van de moskee braken en op u terecht kwamen. Wanneer er wordt doorgevraagd hoe de bom dan precies werd weggehaald, want uit uw relaas blijkt dat deze al was ontploft en dus moeilijk nog kon worden weggehaald, zegt u dat ze onderzochten wie de bom zette maar de ouders niet vonden. Er wordt dan nogmaals gevraagd wat u bedoelde met het weghalen van de bom, waarop u plots zegt dat u een fout maakte door dit te vertellen (NPO, p. 18-19). U vertelt dus over een bomaanslag die u zou hebben meegemaakt, maar dit relaas is niet logisch en bijgevolg niet aannemelijk.

Over de luchtaanval vertelt u dat dit in Kardaka gebeurde en dat er één grote taliban en twee gewone taliban werden gedood. U kent hun namen niet, maar weet dat ze aan de andere kant van de rivier woonden (NPO, p. 22). De enige luchtaanval in Doshi waarover het CGVS informatie heeft, betreft er één die in 2012 plaatsvond en waarbij de taliban leider voor Doshi, Maulvi Shamsur Rahman werd gedood. Het is opvallend dat u zijn naam niet zou kennen. U vertelt ook over een aanval op tanks van buitenlanders aan woensdag bazaar, waarbij de taliban 's nachts op twee tanks vuurden. Dit gebeurde echter ook vijf jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (NPO, p. 22), en kan dus ook niet staven dat u recent nog in Doshi verbleef. U weet ook dat er in het nabij gelegen gebied Dande- Gori in het district Pule Khumri twee à drie jaar voor uw vertrek gevechten waren tussen de Amerikanen en de taliban, maar u weet niet waar Dand-e-Gori ligt en weet verder niets over deze gevechten (NPO, p. 9).

U weet wel dat er in 2014 antennes in uw regio door de taliban werden verbrand (NPO, p. 19). U verklaart ook dat de taliban tijdens de verkiezingen in 2014 raketten afvuurden op de school in Aka Khel waar gestemd werd en dat er een elektricien uit uw dorp geraakt werd door een verdwaalde kogel van de taliban (NPO, p. 20). Deze verklaringen over meer recente incidenten wegen echter niet op tegen de belangrijke hiaten in uw kennis betreffende de recente veiligheidssituatie in Doshi.

Uit voorgaande blijkt dat er in het district Doshi, en meer specifiek in uw dorp Kelagai een volatiele veiligheidssituatie bestaat, waarover u echter slechts een beperkte kennis bezit. Er gebeurden in de regio vele incidenten, waarover u echter weinig kan vertellen. Zeker betreffende de vele gebeurtenissen die in Kelagai zelf of in de onmiddellijke omgeving plaatsvonden, is het niet aannemelijk dat u daar altijd zou gewoond hebben en er niets over zou weten. Het is daarom niet geloofwaardig dat u tot juli 2016 in de regio van Kelagai in het district Doshi zou hebben verbleven.

U verklaart ook dat u voor uw taskara bij Agha Mir Andarabi moet zijn, de commander van Doshi. U weet dat dit niet de districtschef is, en dat dit Shamsuddin Sarhadin is (NPO, p. 21). Het is echter niet

duidelijk wie u met Andarabi bedoelt. Een persoon genaamd Mohammad Kabir Andarabi was vroeger de politiechef van de provincie Baghlan, maar is sinds 2013 tewerkgesteld in Nimroz. U vermeldt wel Commander Samargul (NPO, p. 10), hoofd van het Kelagai politiedepartement. Hij draagt volgens u echter een legeruniform (NPO, p. 10).

Bijkomend wijst het CGVS erop dat uw algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw familie. U vermeldde bij DVZ dat u één broer en één zus hebt die bij uw ouders wonen in Kelagai. Over twee andere zussen zei u dat ze gehuwd zijn en in Kelagai verblijven (verklaring DVZ, p. 7), waaruit kan worden begrepen dat ze niet bij uw ouders in huis wonen (aangezien u anders ook zou hebben vermeld dat ze bij uw ouders in Kelagai wonen). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw zussen bij uw ouders thuis wonen. Er wordt dan met u gecheckt of uw zussen getrouwd zijn, waarop u eerst "ja" zegt. Dan wordt er gevraagd of hun echtgenoten dan ook bij u thuis woonden, waarop u plots uw verklaringen verandert en zegt dat ze verloofd zijn maar niet getrouwd (NPO, p. 6). Dit is tegenstrijdig met wat u vlak voordien zei en wat u bij DVZ verklaarde en u wordt hierop gewezen, waarop u verklaart dat u geslagen werd in Bulgarije en zich niet kon concentreren (NPO, p. 6). Ook de namen van uw zussen die u geeft tijdens het persoonlijk onderhoud (B. (...), C. (...), S. (...), NPO, p. 5) stemmen niet overeen met de namen die u gaf bij DVZ: B. (...), C. (...) en Ba. (...), verklaring DVZ, p. 7). U verklaart dat er met de tolk bij DVZ een misverstand was over de namen van uw zussen en dat u op uw hoofd werd geslagen en uit Bulgarije kwam (NPO, p. 28). Uw uitleg kan niet verklaren waarom u over basiselementen met betrekking tot uw eigen familie, met name de huwelijksstatus van uw zussen, waar zij wonen, en hun namen, geen coherente verklaringen kan afleggen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Doshi gelegen in de provincie Baghlan. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Doshi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 16 februari 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er twijfels bestonden over de door u voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan en dat dit een negatieve impact zou hebben op uw beslissing. U reageert hierop door te stellen dat er veel incidenten gebeurden, dat u die vermeldde die u kende en dat u nooit ergens anders dan Kelagai woonde. U verklaart dat de incidenten misschien gebeurden maar u weet

niet wanneer (NPO, p. 21-22). Er wordt aangedrongen dat als u ergens anders woonde u dit beter kunt vertellen. U volhardt echter in uw verklaringen en zegt dat u altijd in uw dorp woonde (NPO, p. 21).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Met betrekking tot uw taskara wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg gering is. Gezien het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Afghanistan, kan ook het louter voorleggen van deze documenten, in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen, uw herkomst en asielrelaas niet aannemelijk maken. Bovendien werd uw taskara afgegeven op 20 Jaddi 1389 (10 januari 2011) en kan deze taskara uw recente herkomst uit Doshi dus niet staven. De taskara van uw vader betreft een kopie met een beperkte bewijswaarde die bovendien hoogstens een indicatie kan geven van de herkomst van uw vader, maar niet van uw recente herkomst.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 4.1, 4.2 en 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een derde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, § 2, a) en b) en 48/6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde en laatste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.1. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de artikelen 4.1, 4.2 en 4.3 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werden omgezet in respectievelijk artikel 48/6, § 1, eerste lid, artikel 48/6, § 2, tweede lid en artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepalingen van de richtlijn niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 29-49*). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikelen van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij ten onrechte besluit dat zij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen, waarbij zij erop wijst dat haar advocaat tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan de *protection officer* vroeg of het CGVS kon helpen bij de afname van een IQ-test bij verzoekende partij teneinde een eventuele laagbegaafdheid en/of geestelijke beperking aan te kunnen tonen (zie e-mailverkeer tussen de advocaten van verzoekende partij (bijlagen 10 van het verzoekschrift)), bemerkt de Raad evenwel dat het in de eerste plaats aan verzoekende partij zelf toekomt eventuele bijzondere procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet aan te tonen (zie Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017, nr. 2548/001, p. 55*). De Raad stelt evenwel vast dat noch verzoekende partij, noch haar advocaat in verband met de beweerde laagbegaafdheid en/of geestelijke beperking in hoofde van verzoekende partij enig begin van bewijs bijbrengen. Zij beperken zich dienaangaande dan ook tot blote beweringen. Ook uit de verklaringen en/of het gedrag van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens dat verzoekende partij laagbegaafd en/of een geestelijke beperking zou hebben.

2.2.4. De Raad onderstreept vervolgens dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. De Raad bemerkt verder dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in de jaren voor haar vertrek uit Afghanistan in het subdorp Naseri van het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan verbleef en dit gelet op haar uitermate beperkte kennis van de veiligheidssituatie in

haar beweerde regio van herkomst. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat er in de laatste jaren van haar beweerde verblijf in deze regio vele incidenten gebeurden, doch dat verzoekende partij hierover weinig kan vertellen, ook niet over de vele gebeurtenissen die in Kelagai zelf of in de onmiddellijke omgeving plaatsvonden. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partij geen argumenten aanbrengt die van aard zijn deze vaststelling in een ander daglicht te stellen.

2.2.6.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat verwerende partij bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming geen rekening heeft gehouden met “*het uitgesproken laagbegaafde-ongeschoolde profiel dat hij heeft*”. Zij bemerkt in dit verband dat haar “*mogelijke geestelijke beperking/zeer lage begaafdheid*” in verband zou kunnen worden gebracht met de verwondingen die zij opliep in Bulgarije. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij dienaangaande verschillende foto’s van haar verwondingen (bijlage 3). Dergelijke traumatische ervaring – alsook het trauma van haar vlucht – heeft een impact op haar geheugen en haar gedrag.

2.2.6.2. De Raad herhaalt evenwel dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs bijbrengt van haar beweerde laagbegaafdheid en/of geestelijke beperking (zie *supra*, punt 2.2.3). Verzoekende partij brengt geen enkel medisch attest bij waaruit een geestelijke beperking, laagbegaafdheid, geheugenproblemen en/of concentratieproblemen blijken. De door verzoekende partij bijgebrachte foto’s (bijlage 3 van het verzoekschrift), waarop verzoekende partij afgebeeld staat met verwondingen in het aangezicht, tonen op geen enkele manier dergelijke mentale problemen aan.

Wat nog haar ongeschoolde profiel betreft, duidt de Raad erop dat de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden betrekking hebben op kennis die niet (alleen) verworven wordt via scholing, doch wel op kennis die betrekking heeft op de directe leefwereld van verzoekende partij, met name de veiligheidssituatie in haar eigen dorp (en haar district) en haar familieleden. Van verzoekende partij mogen dienaangaande dan ook doorleefde, gedetailleerde en eenduidige verklaringen worden verwacht, dit ongeacht haar scholingsniveau.

2.2.7.1. Verzoekende partij stelt verder dat zij wel degelijk tot aan haar vertrek uit Afghanistan verbleef in een subdorp van het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan. Zij onderstreept dat zij haar uiterste best gedaan heeft om hierover duidelijkheid te scheppen. Zo heeft zij, in weerwil van de beweringen van verwerende partij, uitgebreide en accurate verklaringen afgelegd over de ligging van haar (sub)dorp en de omgeving ervan en kan zij tevens de verschillende stammen opnoemen. Bovendien heeft zij wel degelijk gedetailleerde informatie kunnen verschaffen omtrent regionale veiligheidsincidenten, doch enkel in de mate dat zij ermee in aanraking kwam. Verzoekende partij meent dat rekening gehouden moet worden met het feit dat zij landbouwer was, zij tot haar vlucht nooit buiten de naburige dorpen is geweest, zij een erg teruggetrokken leven leidde en zij zich nooit in politiek geïnteresseerd heeft. Verwerende partij kan niet van haar verwachten dat zij op de hoogte zou zijn van alle voorvallen in haar regio, temeer nu in de bestreden beslissing wordt erkend dat in haar regio veel incidenten plaatsvinden. Verzoekende partij stelt tevens, verwijzend naar de publicatie “*Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems*” van mei 2013 van het UNHCR (bijlage 4 van het verzoekschrift), dat “*het relaas van getuigen van bepaalde gebeurtenissen of feiten nooit volledig overeenstemt. Elke persoon bekijkt die gebeurtenis namelijk vanuit zijn eigen standpunt en ervaring*”.

2.2.7.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand betoog op geen enkele manier de verschillende vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* weerlegt. Immers beperkt zij zich tot het louter tegenspreken van de conclusies van verwerende partij en onderstrepen van de zaken die zij wel wist. De Raad onderstreept evenwel dat deze zaken die zij wel wist niet opwegen tegen de belangrijke hiaten in haar kennis betreffende de recente veiligheidssituatie in het dorp Kelagai en het district Doshi. Waar verzoekende partij overigens opmerkt dat zij uitgebreide en accurate verklaringen afgelegde over de ligging van haar (sub)dorp en de omgeving ervan en dat zij tevens de verschillende stammen in de regio kon opnoemen, bemerkt de Raad dat deze kennis op geen enkele manier aantoonde dat zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België in dit dorp verbleven heeft.

Voorts bemerkt de Raad nog dat nergens van verzoekende partij verwacht wordt dat zij op de hoogte zou zijn van alle voorvallen in haar regio, doch mag van haar wel verwacht worden dat zij doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de veiligheidssituatie in haar eigen dorp en haar district tijdens de laatste jaren voor haar komst naar België. Evenwel blijkt *in casu* dat verzoekende partij onaannemelijk weinig op de hoogte is van recente incidenten die plaatsvonden in haar eigen regio en dan ook niet kan overtuigen van haar recent verblijf in deze regio.

De Raad is verder van oordeel dat verzoekende partij haar gebrekkige kennis over de recente veiligheidssituatie in haar voorgehouden regio evenmin kan verklaren door te verwijzen naar haar profiel van teruggetrokken landbouwer. Immers blijkt uit haar verklaringen tijdens haar gehoor op het

Commissariaat-generaal dat zij, in tegenstelling tot wat zij tracht voor te houden in haar verzoekschrift, contacten had met de buitenwereld. Zo kwamen handelaars van verschillende plaatsen bij haar thuis om meloenen te kopen en ging zij ook naar de bazaar op woensdag om er tarwe en rijst te verkopen (administratief dossier, stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 16/02/2018, p. 13). In dat licht kan er dan ook van haar worden verwacht dat zij op de hoogte zou zijn van belangrijke incidenten die plaatsvonden in haar regio tijdens de laatste jaren voor haar komst naar België.

Ten slotte meent de Raad nog dat de algemene bemerking van verzoekende partij dat *“het relaas van getuigen van bepaalde gebeurtenissen of feiten nooit volledig overeenstemt. Elke persoon bekijkt die gebeurtenis namelijk vanuit zijn eigen standpunt en ervaring”* – waarbij zij verwijst naar de publicatie *“Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum Systems”* van mei 2013 van het UNHCR (bijlage 4 van het verzoekschrift) – geen concrete weerlegging betreft van de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing.

2.2.8.1. Waar in de bestreden beslissing nog gemotiveerd wordt dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekende partij wordt aangetast doordat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar familie, stelt verzoekende partij dat *“verweerster (...) hier na(laat) te motiveren waarom de uitspraken van verzoeker betreffende zijn opgelopen trauma en de gevolgen voor zijn concentratievermogen geen verklaring zouden kunnen zijn voor dit misverstand”*.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat bovenstaand betoog feitelijke grondslag mist nu in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd wordt waarom haar verklaring dat zij geslagen werd in Bulgarije niet kan volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te stellen. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat deze uitleg geen verklaring kan vormen voor het feit dat zij over basiselementen met betrekking tot haar eigen familie, met name de huwelijksstatus van haar zussen, waar zij wonen, en hun namen, geen coherente verklaringen kan afleggen. Zij het in dit verband nog herhaald dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt ter staving van haar beweerde geheugen- en/of concentratieproblemen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij nog betoogt dat verwerende partij nalaat om de echtheid van de door haar bijgebrachte documenten te onderzoeken en zich schuilhoudt achter algemene beweringen over documenten in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoekende partij er ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelde verwerende partij op goede gronden met betrekking tot de bijgebrachte *taskara* van verzoekende partij dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat, gelet op het feit dat het erg makkelijk is om dergelijke documenten te laten aanmaken in Afghanistan, de bewijswaarde van documenten uit Afghanistan erg gering is, waardoor het louter voorleggen van dergelijke *taskara*, in de afwezigheid van geloofwaardige verklaringen, niet volstaat om haar herkomst en asielaanspraak aannemelijk te maken. Bovendien stelt verwerende partij inzake de *taskara* van verzoekende partij vast dat deze werd afgegeven op 20 *jaddi* 1389 (10 januari 2011), waardoor dit document haar recente herkomst uit Doshi niet kan staven. Omtrent de bijgebrachte *taskara* van haar vader wordt verder terecht gemotiveerd dat dit een kopie betreft met een beperkte bewijswaarde die bovendien hoogstens een indicatie kan geven van de herkomst van haar vader, maar niet van de recente herkomst van verzoekende partij zelf.

2.2.10. De Raad besluit dat uit het geheel van de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan de op haar rustende plicht tot medewerking. Immers blijkt uit de vaststellingen van de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* weerlegt, dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij in de jaren voor haar vertrek uit Afghanistan in een subdorp van het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan verbleef. Zij laat dan ook moedwillig de asielinstanties geheel in het ongewisse over waar zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op haar werkelijke achtergrond en leefsituatie.

2.2.11. De Raad bemerkt verder dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de werkelijke streek van herkomst van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, aangezien het de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade onderzocht zal worden. In de bestreden beslissing wordt tevens de pertinente opmerking gemaakt dat vele Afghanen binnen Afghanistan

verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland), waardoor de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst vormen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

2.2.12. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij “*een risicoprofiel als jongeman “of fighting age” (bezit)*” en dat “*een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban*”, waarbij zij in dit verband verwijst naar de *UNHCR Eligibility guidelines* van 19 april 2016 (bijlage 5 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit deze *UNHCR Eligibility guidelines* blijkt dat het mannen van gevechtleeftijd betreffen uit gebieden waar AGE's (*Anti-Government Elements*) de effectieve controle uitoefenen, uit gebieden waar PGF's (*pro-government forces*), AGE's en/of gewapende groeperingen gelinkt aan ISIS verwickeld zijn in een strijd om controle of uit gebieden waar commandanten van de ALP (*Afghan Local Police*) voldoende macht hebben om leden van de gemeenschap gedwongen te rekruteren waarvan UNHCR stelt dat deze mogelijk nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar dit potentieel risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.13. Verder merkt de Raad nog op dat de verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in haar verweer aangezien dit geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit onderhavig arrest blijkt – verzoekende partij in gebreke is gebleven.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in een subdorp van het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het subdorp Naseri van het dorp Kelagai in het district Doshi in de provincie Baghlan (Afghanistan), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekende partij afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is. Verzoekende partij kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (bijlagen 5, 7-9 van het verzoekschrift) en naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in de provincie Baghlan (bijlage 6 van het verzoekschrift) doch dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon

onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 16 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT